Забренїли ой! весною
Чисті ріки з гір водою,
Зашуміли у простори
Поміж ниви, поміж гори.
Хвиля котить ся весела
У ті наші тихі села.
А над ними лист берези
Ронить сльози наче слези;
А здовж струї ген видати
Чорні стріхи, низькі хати:
Стали мовчки в довгім шнурі
У задумі, у понурій...
Сьвітить сонце, сипле лучі
На люд в селах тих живучих,
Сьвітить, свьвітить, жаром сїє,
Та серць змерзлих не зігріє;
Буйний вітер не всушає
Слїз, що нарід проливає;
Хоч землицю зелень вбрала,
В нього ярь ще не настала.
А довкола глухо, сумно,
Мов зложили щастє в трумно...

Не весело і дїтворі,
Білі личка аж прозорі...
Не співає над потоком
Дївчинонька з ясним оком;
І дїдусь, наш голуб сивий,
Слезним зором мірить ниви...
Пісня з поля ллєсь тужлива:
"Ой ти доле нещаслива!"
Мряка села налягає,
Все сумує і зітхає

Від бабусї до дитяти,
Бо далеко щастє хати.

Ллють ся ріки в край широкий,
Ген у море у глибоке...
По дорозї сьвіта много,
Мало щастя, сила злого!
Та де вдарять в берег води,
Всюди братий два є роди:
Панувати сей охочий,
А брат другий — віл робочий;
Сей в тоненькім ходить платю,
Того спина у лахматю;
Сему вінцї з рож сплїтають,
Того й рястом не квітчають;
Сей безкарно топче права
І йому ще з сього слава,
А той другий кровю тільки
Може змити шалу хвильку!

Вють ся ріки між полями,
Могутнїють слїзоньками,
А їх хвиль гучнії звуки
Глушать зойк біди й розпуки.
Лиш із рідка, в неохотї
Кине кожний гріш бідноті:
Бідний руку простягає,
Згорда лепту пан кидає,
Як рабови, не як брату,
Що з ним дїлить серце й хату.
Хоч піт ллєть ся, гнуть ся спини,
Сьвітла, долї нї крихтини!
Плещуть води вниз до моря —
Не свитає щастя зоря...

Струя слііїзми в щерть налита,
Та далеко щастє сьвіта!